

ind paa dette temmelig irrelevante Spørgsmaal, skal jeg blot sige, at jeg tror, at i Fald man skulde faae en nogenlunde korrekt og klar Fremstilling af dette Punkt, maatte man man have en Fremstilling af alle de Omveglinger, som denne Tange har været udsat for i de forskjellige Aarhundreder. Den allerlidste fuldt ud historiske Efterretning, man har, ligger i Grunden ikke langt tilbage i Tiden. Det var i 1623. Da foresaldt der et Brud paa Tangen i Vighed med, hvad der nu senere har fundet Sted. Derom har man fuldstændig og historisk Bished. Dels har man temmelig tydelige Tegne derpaa i Jordbunden, dels gaar Traditionerne i det Hele ud paa, at Tangen har været udsat for Revolutioner næsten i hvert eller i det Mindste i hvert andet Aarhundrede. Derimod tror jeg, at den ærede Ordførers Skildring fra 1825 til nu var med Hensyn til Tangen temmelig korrekt. Jeg kan imidlertid ikke — jeg tog det Forbehold allerede ved 1ste Behandling — Andet end optage en Udtalelse af min ærede Ven og Kollega fra 8de Kredts (Bonnie). Det er ikke saa meget for at imødegaa denne Udtalelse, som fordi jeg tror, at netop i den ligger Sagens egentlige Kjærne skjult. Han udtalte nemlig efter Tidenden, at det er sikkert, at det, der skal reddes, ikke staar i noget som helst Forhold til de Offre, der skulle bringes. Er denne Paaastand sand og rigtig, forekommer det mig utvivlsomt, at saa bør Bevillingen nægtes. Derfor tror jeg, at her ligger det egentlige Kjærnepunkt. Naar man vil tage Beslutning om sin Stemmegivning, da reiser sig imidlertid strax det Spørgsmaal: Er denne Paaastand ikke grundet i, at det ærede Medlem ikke har havt fuld Forstaaelse af, hvad det er, der skal reddes, thi det forekommer mig — det være sagt uden mindste Præjudice for det ærede Medlem — at naar man som han, saa vidt mig bekendt, kun en eneste Gang har beset disse Rystifikringsforanstaltninger, er det saa overmaade forklarligt, at man ikke kan faae fuld Klarhed, fuldt Overblik over hele Sagen, og det gjælder dog om at have det bestemte Begreb om, hvad det er, der skal sikkes, naar man skal dømme om, hvorvidt det, der skal sikkes, staar i bestemt og godt Forhold til, hvad denne Sikkring koster. Et saadant Syn paa hele de paa denne Tange opførte og udførte Arbejder og Anlæg vil ved første Diekast ganske vist kunne føre til, at man spørger sig selv: Kjøber man dog ikke her Guld for dyrt? Koster man ikke mere paa denne i og for sig lidet frugtbare og ikke meget værdifulde Ryststrækning, end den i og

for sig er værd. Set fra et udelukkende Landmandsstandpunkt er det saa overmaade forstaaeligt, at Svaret bliver: Jo vist, det gjør man. Men nu er det saa, at hele denne Ryststrækning slet ikke kan eller bør ses som et agronomisk Objekt. Tværtimod, dens Betydning ligger i en hel anden Retning. Det er for det Første en Ryststrækning af en ganske ualmindelig Karakter, idet det — det tror jeg ikke, jeg nærmere behøver at komme ind paa efter den ærede Ordførers Udvikling — er en Landtange, som stiller Bøstehavet fra Limfjorden, en Betydning, som jeg dog senere skal komme lidt nærmere ind paa, medens jeg foreløbig kun skal holde mig til denne Tanges Betydning i og for sig. At Tangen har henimod 100 Tdr. Hartkorn og det af en Bestaafenhed, der ofte betales med den mangedobbelte Pris af den, der betales for en Tdr. Hartkorn i mange andre Egne af Landet, skal jeg ikke komme videre ind paa. At den har en Befolkning af henved et Par Tusind Sjæle, der ere en særdeles kraftig og ihærdig Mennekerace, der erhverver sit Livsforhold og et Livsophold, der kommer dem til Gode, haade i Jøde og Klæde, som staar over Gjennemsnittet af vor Almue i Almindelighed, tør jeg hævde. At den samme Befolkning har indstaaende i Sparekasserne Mere end Befolkningen i de frugtbare Sogne, der grændse op til dem, er en Kjendsgjerning. Jeg veed, at Alt dette er Smaaomgønter, der vise, at Tangen dog ikke er ilde i Stand til, blot betragtet i og for sig, at ernære en talrig Befolkning, men denne Befolkning har tillige — og det er et Hensyn, som jeg mener bør tages — en Fjende i Havet — ligesom paa mange andre Maader Havet er dens Ven — en Fjende, der stadig angriber Landet. Det er ganske vist en Naturfjende og ikke nogen Mennekesfjende, men den er graadigere og grusomere end nogen Mennekesfjende, thi den raserer og ødelægger Alt. Nu er det saa, at naar man kan forsvare sit Land mod en Fjende, er der, forekommer det mig, al Anledning til at gjøre det, hvad enten det er en Naturfjende eller Mennekesfjende, saa meget mere som jeg veed — og jeg tror, der er ærede Medlemmer her i Salen, der med Glæde ville kunne bevidne — at Sønerne fra denne Landtange danne nogle af de stouteste og flinkeste Gutter ombord i vore Orlogsflibe, de have ofte været med til at offre Blod og Liv for Fædrelandet og ville stedse være villige dertil. (Carstensen: Hør!) Er det nu saa formasteligt at tænke paa, at disse Folk kunne haabe, at Fædrelandet, hvis Borgere de jo dog ogsaa ere, til Gjengæld vil koste nogle